

Spetă atelier de lucru – seminar insolvență transfrontalieră, 2015, Proiect „Exerciții practice în implementarea instrumentelor de cooperare în materie civilă și comercială” (JUST/2013/JCUV/AG/4634) – Proiect co-finanțat de către Comisia Europeană, Programul Specific în domeniul Justiției Civile

WS2

I. a fost constituită sub forma juridică a unei „società a responsabilità limitata” de drept italian, al cărei sediu social se afla în Monopoli (Italia). La 18 iulie 2001, sediul social al acesteia a fost transferat la Londra (Regatul Unit). La aceeași dată, societatea a fost radiată din registrul întreprinderilor din statul italian. În urma transferului sediului, I. a fost înscrisă în registrul societăților din Regatul Unit cu mențiunea „FC” („Foreign Company”, societate străină).

În același timp cu transferul sediului său, societatea a efectuat operațiuni constând în achiziționarea sa de către grupul britanic C., precum și în negocierea și în încheierea unor contracte de cesiune de întreprinderi. La câteva luni de la transferul sediului său social, proprietatea imobilelor pe care le deținea în Tarente (Italia) a fost transferată către W. Limited, ca elemente componente ale întreprinderii transferate. I. a fost radiată din registrul societăților din Regatul Unit la 22 iulie 2002.

La 28 octombrie 2003, creditoarea INT a solicitat Tribunale di Bari deschiderea unei proceduri de faliment („fallimento”) împotriva I..

I. a contestat competența acestei instanțe pentru motivul că, în urma transferului sediului său social în Regatul Unit, numai instanțele acestui stat membru erau competente să deschidă o procedură de insolvență. La 13 decembrie 2003, I. a solicitat Corte suprema di cassazione să se pronunțe cu titlu preliminar asupra competenței.

La 24 mai 2004, fără să mai aștepte decizia Corte suprema di cassazione, considerând că excepția de necompetență a instanțelor italiene este în mod vădit nefondată și că insolvența întreprinderii în cauză este stabilită, Tribunale di Bari a declarat falimentul I..

La 18 iunie 2004, I. a formulat o cale de atac împotriva acestei hotărâri declarative de faliment la instanța de trimitere.

La 20 mai 2005, Corte suprema di cassazione s-a pronunțat prin ordonanță în ceea ce privește problema prealabilă a competenței care îi fusese deferită și a hotărât că instanțele italiene sunt competente. Aceasta a considerat că prezumția prevăzută la articolul 3 alineatul (1) a doua teză din regulament, potrivit căreia centrul intereselor principale corespunde locului unde se află sediul social, putea fi răsturnată având în vedere anumite împrejurări, și anume existența în Italia a unor imobile aparținând I., existența unui contract de închiriere privind două complexuri hoteliere și a unui contract încheiat cu o instituție bancară, precum și omisiunea de a comunica Registrului Societăților din Bari transferul sediului social.

GRUPUL I. COMPETENȚA INTERNAȚIONALĂ. PROCEDURĂ PRINCIPALĂ

- „1) Noțiunea «centrul intereselor principale ale unui debitor» prevăzută la articolul 3 alineatul (1) din [r]egulament [...] trebuie interpretată conform dreptului comunitar sau conform dreptului național și, în cazul unui răspuns afirmativ la prima ipoteză, în ce constă această noțiune și care sunt factorii sau elementele determinante pentru identificarea «centrul[ui] intereselor principale»?

Răspuns:

Curtea a statuat la punctul 31 din Hotărârea Eurofood IFSC, C-341/04 că este vorba despre o noțiune proprie regulamentului care, în consecință, are o semnificație autonomă și, prin urmare, trebuie interpretată în mod uniform și independent de legislațiile naționale.

- 2) Prezumția instituită prin articolul 3 alineatul (1) din [r]egulament [...], potrivit căreia, «[î]n cazul unei societăți [...], centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se află sediul social», poate fi răsturnată prin constatarea unei activități efective a întreprinderii în alt stat membru decât cel în care se află sediul social al societății sau este

necesar, pentru ca prezumția să poată fi răsturnată, să se constate că societatea nu a desfășurat nicio activitate comercială în statul în care are sediul social?

Răspuns:

Criterii relevante pentru determinarea centrului intereselor principale ale debitorului (C-396/09, Interedil, par.47-53)

- Regulamentul nu prevede o definiție a noțiunii de centru al intereselor principale ale debitorului
- Sfera sa de aplicare este clarificată de considerentul (13) al regulamentului menționat, conform căruia „[c]entrul intereselor principale» trebuie să corespundă locului în care debitorul își conduce în mod obișnuit interesele și poate, prin urmare, să fie verificat de către terți”.
- Voința legiuitorului Uniunii de a da prioritate locului unde se află administrația centrală a societății drept criteriu de stabilire a competenței.
- Centrul intereselor principale ale debitorului trebuie identificat în funcție de criterii obiective și totodată verificabile de către terți, pentru a garanta securitatea juridică și predictibilitatea în legătură cu determinarea instanței competente pentru a deschide procedura principală de insolvență; elementele materiale luate în considerare pentru a stabili locul în care societatea debitoare își conduce în mod obișnuit interesele au făcut obiectul unei publicități sau, cel puțin, au fost îndeajuns de transparente pentru ca terții, mai ales creditorii acestei societăți, să fi putut avea cunoștință de acestea. (punctul 33 din Hotărârea Eurofood IFSC, C-341/04)
- **În ipoteza în care organele de conducere și de control ale unei societăți se află la locul sediului social, iar deciziile de administrare a societății sunt luate în acest loc, într-un mod verificabil de către terți, prezumția prevăzută la articolul 3 alineatul (1) a doua teză din regulament, conform căreia centrul intereselor principale ale societății se situează în acest loc, este pe deplin aplicabilă. O altă localizare a intereselor principale ale societății debitoare este exclusă.**

- O **răsturnare a prezumției** prevăzute la articolul 3 alineatul (1) a doua teză din regulament este posibilă atunci când, din punctul de vedere al terților, locul administrației centrale a unei societăți nu se află la sediul social. Prezumpția simplă prevăzută de legiuitorul Uniunii în favoarea sediului social al acestei societăți poate fi înlăturată **dacă elemente obiective și verificabile de către terți permit stabilirea existenței unei situații reale diferite de cea pe care localizarea la respectivul sediul social se presupune că o demonstrează.**

- Printre elementele care trebuie luate în considerare se numără în special toate locurile în care societatea debitoare desfășoară o activitate economică și cele în care deține bunuri, în măsura în care aceste locuri sunt vizibile pentru terți. **Aceste elemente trebuie apreciate global, ținând seama de împrejurările specifice fiecărei situații.**

- Localizarea în alt stat membru decât cel în care se află sediul social a unor **bunuri imobiliare** care aparțin societății debitoare, pentru care aceasta a încheiat contracte de închiriere, precum și existența, în același stat membru, a unui contract încheiat cu o instituție financiară pot fi considerate **elemente obiective** și, având în vedere publicitatea pe care acestea o presupun, **elemente verificabile de către terți.**

- **Existența unor active sociale**, precum contracte de exploatare financiară într-un alt stat membru decât cel în care se află sediul social al acestei societăți, **nu poate fi considerată un element suficient pentru a răsturna prezumpția** prevăzută de legiuitorul Uniunii decât cu condiția ca o apreciere globală a tuturor elementelor relevante să permită stabilirea faptului că centrul efectiv de conducere și de control al societății menționate, precum și conducerea intereselor societății se situează, de o manieră verificabilă de către terți, în acest alt stat membru.

3) Soluția pronunțată de Corte [suprema] di cassazione este în acord cu principiile statuate de CEJ ?

Răspuns :

Corte suprema di cassazione a hotărât că instanțele italiene sunt competente, considerând că prezumpția prevăzută la articolul 3 alineatul (1) a doua teză din regulament, potrivit căreia centrul intereselor principale corespunde locului unde se află sediul social, putea fi răsturnată având în vedere anumite împrejurări, și

anume existența în Italia a unor imobile aparținând I., existența unui contract de închiriere privind două complexuri hoteliere și a unui contract încheiat cu o instituție bancară, precum și omisiunea de a comunica Registrului Societăților din Bari transferul sediului social.

Potrivit jurisprudenței CEJ:

-Localizarea în alt stat membru decât cel în care se află sediul social a unor bunuri imobiliare care aparțin societății debitoare, pentru care aceasta a încheiat contracte de închiriere, precum și existența, în același stat membru, a unui contract încheiat cu o instituție financiară pot fi considerate elemente obiective și, având în vedere publicitatea pe care acestea o presupun, elemente verificabile de către terți.

- Existența unor active sociale, precum contracte de exploatare financiară într-un alt stat membru decât cel în care se află sediul social al acestei societăți, nu poate fi considerată un element suficient pentru a răsturna prezumția prevăzută de legiuitorul Uniunii decât cu condiția ca o apreciere globală a tuturor elementelor relevante să permită stabilirea faptului că centrul efectiv de conducere și de control al societății menționate, precum și conducerea intereselor societății se situează, de o manieră verificabilă de către terți, în acest alt stat membru. (C-396/09, Interedil, par.47-53)

Prin urmare, judecătorul național trebuie să facă o apreciere globală a tuturor elementelor relevante să permită stabilirea faptului că centrul efectiv de conducere și de control al societății menționate, precum și conducerea intereselor societății se situează, de o manieră verificabilă de către terți, în Italia.

4) În cazul în care poziția adoptată de Corte [suprema] di cassazione cu privire la competență în [o]rdonanța [...], citată anterior, s-ar baza pe o interpretare a articolului 3 din [r]egulament [...] diferită de cea a Curții, articolul 382 din Codul de procedură civilă italian, potrivit căruia Corte [suprema] di cassazione se pronunță cu privire la competență printr-o hotărâre definitivă și obligatorie, se opune aplicării acestei dispoziții comunitare, astfel cum este interpretată de Curte?”

Răspuns:

- Hotărârea pronunțată cu titlu preliminar de Curte obligă instanța națională în ce privește interpretarea sau validitatea actelor în cauză ale instituțiilor

Uniunii pentru soluționarea acțiunii principale (Hotărârea Elchinov, C-173/09, punctul 29).

- Instanța este obligată, în vederea soluționării acțiunii principale, să respecte interpretarea dispozițiilor în cauză dată de Curte și, dacă este cazul, este obligată să înlăture dezlegările instanței superioare în situația în care, având în vedere interpretarea menționată, consideră că acestea nu sunt conforme cu dreptul Uniunii (Hotărârea Elchinov, C-173/09, punctul 30).
- Instanța națională care trebuie să aplice, în cadrul competenței sale, dispozițiile de drept al Uniunii are obligația de a asigura efectul deplin al acestor dispoziții, înlăturând, din oficiu dacă este necesar, aplicarea oricărei dispoziții contrare a legislației naționale, respectiv, în speță, norma de procedură națională în cauză în acțiunea principală, fără a trebui să solicite sau să aștepte eliminarea prealabilă a acestei dispoziții naționale pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional (Hotărârea Elchinov, C-173/09, punctul 31).
- Dreptul Uniunii se opune ca o instanță națională să fie ținută să respecte o normă de procedură națională în temeiul căreia dezlegările date de instanța superioară națională sunt obligatorii pentru aceasta, în cazul în care rezultă că dezlegările date de instanța superioară nu sunt conforme cu dreptul Uniunii, astfel cum acesta este interpretat de Curte. (C-396/09, Interedil, par.39)

Grup 2: Competența internațional. Procedură secundară

- 1) Cu o zi înainte de deschiderea procedurii de insolvență de către Tribunalul din Bari, S. a transferat 50.000 de euro în contul unei societăți cu sediul în Belgia (D.) deschis la KBC Bank din Düsseldorf. Prin cererea formulată în fața Tribunalului din Bari, S., în calitate sa de lichidator al bunurilor lui S. a solicitat ca instanța să constate nulitatea acestei operațiuni și să îl oblige pe D. la restituirea sumei.
Acțiunea menționată la prima întrebare intră în domeniul de aplicare al articolului 1 alineatul (2) lit.b din Regulamentul nr. 44/2001?

Răspuns :

Se pune problema delimitării diferitelor tipuri de acțiuni:

- dacă acțiunea aparține de noțiunii de faliment în sensul art. 1 alin. (2) lit. (b) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 (actualmente Regulamentul (UE) nr. 1215/2012) - se aplică Regulamentul (CE) nr. 1346/2000
- dacă acțiunea menționată face parte din noțiunea de materie civilă și comercială în sensul art. 1 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 (actualmente Regulamentul (UE) nr. 1215/2012) - nu se aplică Regulamentul (CE) nr. 1346/2000, ci regula, adică Regulamentul (CE) nr. 44/2001 (actualmente Regulamentul (UE) nr. 1215/2012).
- Prezenta acțiune intră în domeniul noțiunii de ”faliment”, potrivit jurisprudenței CEJ din cauza C-295/13. H.

2) Tribunalul din Bari, pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență cu privire la patrimoniul debitoarei este competent să judece o astfel de acțiune a lichidatorului îndreptată împotriva administratorului debitoarei pentru restituirea plăților care au fost efectuate după intrarea în stare de insolvabilitate a societății sau după constatarea îndatorării excesive a acesteia?

Răspuns :

- Prezenta acțiune intră în domeniul noțiunii de ”faliment”, potrivit jurisprudenței CEJ din cauza C-295/13. H.
- Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul 1346/2000 atribuie o competență internațională statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență pentru judecarea acțiunilor care rezultă în mod direct din această procedură și care sunt strâns legate de aceasta (Hotărârea Seagon, EU:C:2009:83, punctul 21).
- Prin urmare, Tribunalul din Bari, pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență cu privire la patrimoniul debitoarei este competent să judece o astfel de acțiune.

3) Existența, într-un alt stat membru decât cel în care se află sediul social al societății, a unor bunuri imobiliare aparținând societății, existența unui contract de închiriere privind două complexuri hoteliere încheiat de societatea debitoare cu o altă societate, precum și a unui contract încheiat de societate cu o instituție bancară constituie elemente sau factori care permit să se considere răsturnată prezumția prevăzută la articolul 3 din [r]egulament [...] în favoarea «sediului social» al societății, iar aceste împrejurări sunt suficiente pentru a considera că societatea deține un «sediul» în acest stat, în sensul articolului 3 alineatul (2) din [r]egulament [...]?

Răspuns:

Articolul 2 litera (h) din regulament definește noțiunea de sediu ca un loc de derulare de operațiuni unde debitorul desfășoară în mod netranzitoriu o activitate economică cu mijloace umane și cu bunuri.

- sunt necesare un minim de organizare și o anumită stabilitate. Rezultă că, a contrario, numai existența unor bunuri izolate sau a unor conturi bancare nu îndeplinește, în principiu, cerințele necesare în vederea calificării drept „sediul”.
 - pentru garantarea securității juridice și a predictibilității în legătură cu determinarea instanțelor competente, existența unui sediu trebuie apreciată în temeiul unor elemente obiective și verificabile de către terți.
 - Numai existența unor bunuri izolate sau a unor conturi bancare nu corespunde, în principiu, acestei definiții. (cauza Interedil, C-396/09, par.60-64)
- 4) Articolul 27 din [regulament] trebuie interpretat în sensul că instanța națională sesizată cu o cerere având ca obiect deschiderea unei proceduri secundare de insolvență nu poate verifica niciodată insolvența debitorului împotriva căruia a fost deschisă o procedură principală de insolvență în alt stat membru sau, dimpotrivă, trebuie interpretat în sensul că o instanță națională poate examina în anumite situații starea de insolvență a debitorului, în special atunci când procedura principală este o procedură de protecție în cadrul căreia instanța a constatat că debitorul nu se află în incapacitate de plată (procedura franceză a insolvenței)?

Răspuns :

Potrivit articolului 27 prima teză din regulament, deschiderea unei proceduri principale de insolvență în alt stat membru „permite deschiderea” unei proceduri secundare în alt stat membru pe teritoriul căruia debitorul are un sediu, „fără ca insolvența debitorului să fie examinată în cel de-al doilea stat”.

- Formularea utilizată este oarecum ambiguă în ceea ce privește aspectul dacă, la momentul deschiderii unei astfel de proceduri, examinarea insolvenței debitorului nu este necesară, dar rămâne posibilă, sau dacă nu este permisă; trebuie interpretată în lumina economiei generale și a finalității regulamentului din care face parte (Hotărârea din 19 iunie 1980, Roudolff, 803/79, Rec., p. 2015, punctul 7).
- Deschiderea unei proceduri principale presupune în prealabil verificarea debitorului de către instanța competentă a statului de insolvență în raport cu dreptul său național.

- Potrivit articolului 16 alineatul (1) din regulament, procedura principală de insolvență deschisă într-un stat membru este recunoscută în toate celelalte state membre de îndată ce își produce efectele în statul de deschidere.
- Aprecierea stării de insolvență a debitorului efectuată de instanța competentă să deschidă procedura principală este obligatorie pentru instanțele sesizate eventual cu o cerere de deschidere a unei proceduri secundare.
- Instanța sesizată cu o cerere de deschidere a unei proceduri secundare de insolvență nu poate verifica insolvența debitorului împotriva căruia a fost deschisă o procedură principală în alt stat membru, chiar dacă această din urmă procedură are un scop de protecție.
- Atunci când instanța sesizată cu o cerere având ca obiect deschiderea unei proceduri secundare ia decizii pe baza constatării insolvenței efectuate în cadrul procedurii principale, aceasta trebuie să ia în considerare obiectivele respectivei proceduri principale și să țină cont de economia regulamentului, precum și de principiile pe care el se întemeiază. (C-116/11, **Bank Handlowy, par.65-74**)

5) Interpretarea articolului 27 din [regulament] permite deschiderea unei proceduri secundare de insolvență – al cărei caracter este precizat la articolul 3 alineatul (3) a doua teză din [acest] regulament – în statul membru în care se află toate bunurile debitorului în cauză atunci când procedura principală, care este recunoscută automat, are caracterul unei proceduri de protecție (precum procedura franceză a insolvenței), când în cadrul acestei proceduri a fost aprobat și confirmat un plan de eşalonare a plăților, care a fost respectat de către debitor, iar instanța a interzis înstrăinarea bunurilor debitorului?”

Răspuns:

- Articolul 27 prima teză din regulament nu stabilește nicio distincție în funcție de finalitatea procedurii principale. Acesta prevede că deschiderea unei proceduri principale de insolvență într-un stat membru permite deschiderea unei proceduri secundare într-un alt stat membru pe teritoriul căruia debitorul are un sediu.
- Aceiași termeni generali se regăsesc la articolul 3 alineatul (3) din regulament, care prevede că, atunci când a fost deschisă o procedură principală, orice procedură de insolvență deschisă ulterior de o instanță

care își întemeiază competența pe existența unui sediu al debitorului este o procedură secundară.

- Aceste dispoziții trebuie, așadar, interpretate în sensul că permit deschiderea unei proceduri secundare și atunci când procedura principală, precum procedura franceză a insolvenței, are un scop de protecție. (C-116/11, **Bank Handlowy**, par.53-57)

6. Atunci când o instanță dintr-un stat membru deschide procedura principală de insolvență a unui debitor, reținând că centrul intereselor sale principale se află pe teritoriul acestui stat, [r]egulamentul [...] se opune aplicării de către această instanță, doar pe temeiul constatării unei confuziuni între patrimoniul debitorului și cel al acestei societăți, a unei norme din dreptul național care îi acordă competența de a extinde procedura la o societate al cărei sediu social este situat într-un alt stat membru?

Răspuns:

- Regulamentul nu conține o normă de competență, jurisdicțională sau legislativă, care să se refere expres la extinderea, pentru motivul confuziunii patrimoniilor, a unei proceduri de insolvență deschise într-un stat membru la o societate al cărei sediu social se află într-un alt stat membru.
- Articolul 3 prevede două criterii, care corespund celor două tipuri de proceduri diferite.
 - centrul intereselor principale ale unui debitor, prezumat a fi locul sediului social pentru o societate- pentru a deschide o procedură „principală”, care produce efecte universale, în sensul că aceasta se aplică bunurilor debitorului situate în toate statele membre în care regulamentul este aplicabil.(alin.1)
 - sediu – pentru o procedură „secundară” sau „teritorială”, ale cărei efecte sunt limitate la bunurile debitorului situate pe teritoriul acestui din urmă stat
 - articolul 3 alineatul (1) din Regulament atribuie de asemenea o competență internațională instanțelor statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă o procedură de insolvență pentru judecarea

unei acțiuni care rezultă în mod direct din procedura de insolvență inițială și care este strâns legată de aceasta, în sensul considerentului (6) al regulamentului (a se vedea Hotărârea din 12 februarie 2009, Seagon, C-339/07, Rep., p. I-767, punctele 19-21).

În speță:

- Nu se susține existența unui sediu în Italia
- Trebuie să se examineze dacă o cerere de extindere a unei proceduri de insolvență motivată de o confuziune de patrimonii, precum cea în discuție, poate fi considerată o asemenea acțiune.
- Curtea a statuat că, în cadrul sistemului de stabilire a competenței statelor membre instituit de regulament, care se bazează pe centrul intereselor principale ale debitorului, există o competență jurisdicțională proprie pentru fiecare debitor care constituie o entitate distinctă din punct de vedere juridic (Hotărârea Eurofood IFSC, punctul 30).
- Posibilitatea ca o instanță desemnată competentă, în conformitate cu această dispoziție, în privința unui debitor să supună, în temeiul legii sale naționale, o altă entitate juridică unei proceduri de insolvență numai pentru motivul unei confuziuni de patrimonii, fără să cerceteze unde se află centrul intereselor principale ale acestei entități, ar constitui o eludare a sistemului instituit de regulament. Din aceasta ar rezulta în special un risc de conflict pozitiv de competență între instanțele diferitor state membre, conflicte pe care regulamentul a intenționat tocmai să le evite pentru a asigura o unitate de tratament al procedurilor de insolvență în cadrul Uniunii. (C-191/10, Rastelli Davide)

7. În cazul în care acțiunea pentru extinderea procedurii trebuie să fie analizată ca o acțiune vizând deschiderea unei noi proceduri de insolvență, subordonată, pentru ca instanța din statul membru sesizată inițial să fie competentă să o soluționeze, demonstrării faptului că societatea vizată de extindere are în acest stat centrul intereselor sale principale, această demonstrare poate să rezulte doar din constatarea confuziunii patimoniilor?”

Răspuns:

Criteria relevante pentru determinarea centrului intereselor principale ale debitorului (C-396/09, Interedil, par.47-53)

- Regulamentul nu prevede o definiție a noțiunii de centru al intereselor principale ale debitorului
- Sfera sa de aplicare este clarificată de considerentul (13) al regulamentului menționat, conform căruia „[c]entrul intereselor principale» trebuie să corespundă locului în care debitorul își conduce în mod obișnuit interesele și poate, prin urmare, să fie verificat de către terți”.
- Voința legiuitorului Uniunii de a da prioritate locului unde se află administrația centrală a societății drept criteriu de stabilire a competenței.
- Centrul intereselor principale ale debitorului trebuie identificat în funcție de criterii obiective și totodată verificabile de către terți, pentru a garanta securitatea juridică și predictibilitatea în legătură cu determinarea instanței competente pentru a deschide procedura principală de insolvență; elementele materiale luate în considerare pentru a stabili locul în care societatea debitoare își conduce în mod obișnuit interesele au făcut obiectul unei publicități sau, cel puțin, au fost îndeajuns de transparente pentru ca terții, mai ales creditorii acestei societăți, să fi putut avea cunoștință de acestea. (punctul 33 din Hotărârea Eurofood IFSC, C-341/04)
- **În ipoteza în care organele de conducere și de control ale unei societăți se află la locul sediului social, iar deciziile de administrare a societății sunt luate în acest loc, într-un mod verificabil de către terți, prezumția prevăzută la articolul 3 alineatul (1) a doua teză din regulament, conform căreia centrul intereselor principale ale societății se situează în acest loc, este pe deplin aplicabilă. O altă localizare a intereselor principale ale societății debitoare este exclusă.**
- **O răsturnare a prezumției** prevăzute la articolul 3 alineatul (1) a doua teză din regulament este posibilă atunci când, din punctul de vedere al terților, locul administrației centrale a unei societăți nu se află la sediul social. Prezumția simplă prevăzută de legiuitorul Uniunii în favoarea sediului social al acestei societăți poate fi înlăturată **dacă elemente obiective și verificabile de către terți permit stabilirea existenței unei situații reale diferite de cea pe care localizarea la respectivul sediul social se presupune că o demonstrează.**
- Printre elementele care trebuie luate în considerare se numără în special toate locurile în care societatea debitoare desfășoară o activitate economică și cele în

care deține bunuri, în măsura în care aceste locuri sunt vizibile pentru terți. **Aceste elemente trebuie apreciate global, ținând seama de împrejurările specifice fiecărei situații.**

- În ipoteza în care o societate, al cărei sediu social este situat pe teritoriul unui stat membru, este vizată de o acțiune prin care se încearcă să se extindă în privința sa efectele unei proceduri de insolvență deschise într-un alt stat membru împotriva unei alte societăți, stabilite pe teritoriul acestui din urmă stat, simpla constatare a confuziunii patrimoniilor acestor societăți nu este suficientă pentru a demonstra că centrul intereselor principale ale societății vizate de acțiunea respectivă se află de asemenea în acest din urmă stat. Pentru răsturnarea prezumției potrivit căreia acest centru se află la locul sediului social, este necesar ca o apreciere globală a ansamblului elementelor relevante să permită să se stabilească faptul că, într-un mod verificabil de către terți, centrul efectiv de conducere și de control al societății vizate de acțiunea care are ca obiect extinderea procedurii se situează în statul membru în care a fost deschisă procedura de insolvență inițială. (C-191/10, Rastelli Davide)

Grup 3: Aspecte procedurale

1) Cum veți verifica dreptul national aplicabil cauzei?

Participanții utilizează calculatoarele disponibile pentru a căuta dreptul national aplicabil, utilizând Portalul European e-justiție

https://e-justice.europa.eu/content_insolvency-303-ro.do

2) Există vreun registru electronic la dispoziția publicului în mod gratuit prin intermediul internetului, unde ați putea verifica care este instanța de deschidere a procedurii de insolvență, data deschiderii, data procedurii de închidere, tipul de procedură deschisă, date cu privire la debitor, lichidatorul desemnat, termenul limită pentru depunerea creanțelor etc.?

Fiecare participant exprimă situația la nivel național cu privire la existența sau nu a unui registru destinat publicațiilor în materie de insolvență (în România-Buletinul Procedurilor de Insolvență).

Participanții utilizează calculatoarele disponibile pentru a accesa interfața interconectată de căutare a registrelor de insolvență. Această funcționalitate a portalului european e-Justiție permite să căutarea entitățile insolvente din UE (persoane fizice sau juridice).

https://e-justice.europa.eu/content_interconnected_insolvency_registers_search-246-ro.do

Serviciul este asigurat de Comisia Europeană în cooperare cu statele membre participante la proiectul pilot: Republica Cehă, Germania, Estonia, Țările de Jos, Austria, România, Slovenia.

Una dintre noutățile pe care Regulamentul 848/2015 le aduce este Registrul european de insolvență. Noul Regulament se va aplica însă numai procedurilor de insolvență care sunt deschise după 26 iunie 2017.

Noul Reguament prevede, în Preambul, la pct.76 și 77 că:

”(76)În vederea unei mai bune informări a creditorilor și a instanțelor relevante și pentru a preveni deschiderea de proceduri paralele de insolvență, statele membre ar trebui să aibă obligația de a publica informațiile relevante în cazurile transfrontaliere de insolvență într-un registru electronic, accesibil publicului. Pentru a facilita accesul creditorilor domiciliați în alt stat membru și al instanțelor cu sediul în alt stat membru la aceste informații, prezentul regulament ar trebui să prevadă interconectarea unor astfel de registre de insolvență prin intermediul portalului european e-Justiție. Ar trebui ca statele membre să aibă libertatea de a publica informații relevante în mai multe registre și ca fiecare stat membru să poată interconecta mai mult de un registru.

(77)Prezentul regulament ar trebui să stabilească volumul minim de informații care urmează să fie publicate în registrele de insolvență. Nu ar trebui ca statele

membre să fie împiedicate să includă informații suplimentare. Atunci când debitorul este o persoană fizică, registrele de insolvență ar trebui să aibă doar obligația de a indica un număr de înregistrare în cazul în care debitorul desfășoară o activitate comercială sau profesională independentă. Numărul de înregistrare respectiv ar trebui să fie înțeles ca fiind un numărul unic de înregistrare al activității comerciale sau profesionale independente a debitorului, publicat în registrul comerțului, dacă acesta există.”

- 3) Presupunând că Tribunalul din Bari este, într-adevăr competent internațional, cum ați notifica deschiderea procedurii creditorilor? Există formulare standard de notificare care să fie trimise creditorilor și formulare pentru depunerea creanțelor?

Articolul 40 alin.2 din Regulamentul 1346/2000 prevede **conținutul minim pe care notificarea** trebuie să îl cuprindă.” Informarea, realizată prin transmiterea unei notificări individuale, include în special termenele limită, sancțiunile prevăzute în legătură cu aceste termene limită, organul sau autoritatea abilitată să înregistreze cererile de admitere a creanțelor și celelalte măsuri prevăzute. Notificarea indică și eventuala obligație a creditorilor cu creanțe garantate sau privilegiate de a înregistra cererea de admitere a propriilor creanțe.”

Conținutul cererii de admitere a creanței este reglementat de art.41 din Regulament:

”Creditorul trimite copii ale documentelor justificative, dacă acestea există, și indică natura creanței, data nașterii și valoarea acesteia, precum și existența unui privilegiu, unei garanții reale sau unei rezerve a dreptului de proprietate care poartă asupra acelei creanțe, inclusiv o enumerare a bunurilor care constituie garanția invocată.”

În ceea ce privește limba în care trebuie făcută notificarea, Regulamentul prevede că:

”(1) Informarea prevăzută la articolul 40 se realizează în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului de deschidere. În acest sens, se va utiliza un formular având titlul „Invitație de înregistrare a cererii de admitere a creanței. Termenul limită”, în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene.

(2) Orice creditor care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social într-un stat membru diferit de statul de deschidere își poate înregistra cererea de admitere a creanței în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului respectiv. În acest caz însă, cererea de admitere a creanței sale trebuie să poarte titlul „Cerere de admitere a creanței”, în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului de

deschidere. În plus, creditorului i se poate solicita să asigure traducerea în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului de deschidere.”

Exemplu:

<https://justice.gov.sk/PortalApp/ObchodnyVestnik/Formular/FormularDetailHtml.aspx?IdFormular=1167813>

4) Care ar fi termenul limită, în urma publicării anunțului de deschidere a procedurii, pentru creditorii, să depună cererile lor?

Nu există un termen stabilit în Regulament. Se aplică legea națională. (în cazul nostru, Legea 85/2006 sau Legea 85/2014, după caz)

5) Ar trebui să fie obligatorie pentru instanța sesizată cu o cerere de a deschide a unei proceduri secundare să audieze pe lichidatorul acțiunii principale înainte de a lua o decizie? Dacă da, cum ați conduce aceste audieri? Ce alte măsuri de coordonare între procedura principală și procedurile secundare pot fi luate?

O astfel de obligație este reglementată numai de noul Regulament 848/2015, în art.38 alin.1:

”O instanță sesizată cu o cerere de deschidere a unei proceduri secundare de insolvență notifică acest lucru de îndată practicianului în insolvență sau debitorului în posesie din procedura principală de insolvență și **îi oferă posibilitatea de a fi audiat cu privire la cerere.**”

Art.41-44 din noul Regulament 848/2015 prevăd o serie de mecanisme de cooperare între instanțe, între lichidatori, între instanțe și lichidatori.